

Chương 3

HÀNH LANG KÝ TÚC kêu lên cọt kẹt khi tôi chạy nước rút xuống tầng tới buổi tập trước giờ học. Sự rung lắc này chẳng làm tôi ngạc nhiên. Một giấc ngủ ngon đã xua đi hình ảnh của đêm qua, nhưng tôi biết cả tôi cũng như các bạn bè sẽ không dễ dàng quên được chuyện xảy ra ở Billings.

Thế nhưng, khi nhìn về mặt của những cụm học viên khác, tôi nhận thấy có điều gì đó kì lạ. Sự sợ hãi và căng thẳng của ngày hôm qua vẫn còn, đương nhiên rồi, nhưng có một điều mới mẻ: sự phấn khích. Mấy học viên mới thậm chí còn reo lên hơn hờ khi thì thầm với nhau. Gần đó, một nhóm bằng tuổi tôi đang khua tay múa chân loạn xạ với nụ cười nhiệt tình trên mặt.

Chắc chắn tôi đã bỏ lỡ cái gì đó ở đây - nếu không thì mọi chuyện hôm qua chỉ là một giấc mơ. Tôi phải kiểm chế hết sức để không tới hỏi ai đó chuyện gì đang diễn ra. Nếu tôi chần chừ, tôi sẽ lỡ buổi tập. Nhưng tôi tò mò chết đi được. Chẳng lẽ bọn Strigoi và đám người cầu kết với chúng đã bị phát hiện và tiêu diệt? Đó tất nhiên là một tin tốt, nhưng có gì đó mách bảo tôi rằng không phải thế. Đẩy cửa trước, tôi rên lên rằng mình sẽ phải chờ tới bữa sáng để biết chuyện gì.

“Hath-away, đừng đi-vội,” một giọng ê ngân nga vang lên.

Tôi ngoảnh lại và cười toe. Mason Ashford, một học viên tập sự khác, cũng là bạn tốt của tôi, chạy tới và bước cùng nhịp với tôi.

“Cậu mấy tuổi rồi, mười hai à?” tôi hỏi, tiếp tục đi về phía phòng tập.

“Gần như thế,” cậu ta nói. “Hôm qua tớ bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cậu. Cậu đi đâu thế?”

Rõ ràng không nhiều người biết việc tôi có mặt tại ngôi nhà của dòng họ Badica. Đó chẳng phải là một bí mật, nhưng tôi không muốn thảo luận về chi tiết đầm máu nào hết. “Phải luyện tập với Dimitri.”

“Chúa ơi,” Mason cầu nài. “Gã đó lúc nào cũng làm khổ cậu. Chẳng lẽ hán không nhận ra hán đang cướp đi sắc đẹp và sự quyến rũ của cậu à?”

“Khuôn mặt tươi cười? Sắc đẹp và sự quyến rũ? Sáng nay cậu nói về điều đó hơi bị nhiều đấy?” Tôi bật cười.

“O, tớ chỉ có sao nói vậy thôi. Thật đấy, cậu may lắm mới có một người ngọt ngào và sáng láng như tớ quan tâm tới mình đấy.”

Tôi vẫn cười. Mason vẫn hay tán tỉnh, và cậu ta đặc biệt thích tán tỉnh tôi. Một phần do tôi cũng thích và giỏi đối đáp. Nhưng tôi biết tình cảm cậu ta dành cho tôi không chỉ là sự thân thiện, và tôi vẫn đang đắn đo không biết mình nên nghĩ gì về chuyện

này. Mason với tôi có khiếu hài hước giống nhau và thường lôi cuốn sự chú ý trong lớp học và giữa bạn cùng trang lứa. Cậu ta có đôi mắt xanh lục lộng lẫy cùng mái tóc đỏ chẳng bao giờ phẳng phiu. Rất dễ thương.

Nhưng hẹn hò với ai đó khác sẽ rất khó khăn vì tôi vẫn còn nghĩ mãi tới lúc mình trần trụi trên giường với Dimitri.

“Ngọt ngào và sáng láng, hả?” Tôi lắc đầu. “Tớ không nghĩ cậu chú ý nhiều tới tớ hơn chính bản thân cậu đâu. Phải có ai đó hạ cái tôi của cậu xuống một chút.”

“Thế à?” Cậu ta hỏi. “Ồ, cậu có thể cố gắng hết sức trên các con dốc.”

Tôi dừng bước. “Cái gì cơ?”

“Các con dốc.” Cậu ta nghiêng đầu. “Cậu biết đấy, chuyển đi trượt tuyết.”

“Trượt tuyết gì cơ?” Rõ ràng tôi đang bỏ lỡ chuyện gì đó quan trọng đây.

“Sáng nay cậu ở đâu?” Mason hỏi, nhìn tôi như nhìn một người điên.

“Trên giường! Tớ vừa dậy, xem nào, cách đây năm phút. Nào, cho tớ biết chi tiết từ đầu tới cuối xem cậu nói gì nào.” Tôi run lên vì lạnh khi dừng lại. “Và hãy đi tiếp đi.” Chúng tôi làm như thế. “Vây à, cậu biết mọi người rất lo lắng cho con cái mình vào dịp Giáng sinh này chứ? Chuyện là, có một nhà nghỉ trượt tuyết khổng lồ ở Idaho dành riêng cho Moroi hoàng tộc và giàu có. Chủ nhân của nó đang mở cửa cho học sinh Học viện cùng gia đình họ - các Moroi thực sự muốn đi. Vì mọi người tập trung hết ở một địa điểm, chắc chắn sẽ có cả tân giám hộ bảo vệ nơi đó, nên sẽ tuyệt đối an toàn.”

“Cậu không đùa đấy chứ,” tôi nói. Chúng tôi tới phòng tập và bước vào, thoát khỏi cái lạnh. Mason hăng hái gật đầu. “Thật mà. Chỗ đó chắc chắn rất tuyệt.” Cậu ta nở nụ cười vẫn luôn khiến tôi mỉm cười đáp lại. “Mình sẽ sống như những hoàng thân quốc thích, Rose. Ít nhất là khoảng một tuần. Chúng ta sẽ xuất phát sau Giáng sinh.”

Tôi đứng đó, vừa phấn khích vừa choáng váng. Tôi không biết có chuyện này. Thật là một ý tưởng tuyệt vời, một ý tưởng giúp cho các gia đình sum vầy trong an toàn. Và địa điểm nữa chứ! Một nhà nghỉ trượt tuyết hoàng gia. Tôi tưởng mình sẽ phải dành hết thời gian của kỳ nghỉ để lê la ở đây và xem ti vi với Lissa cùng Christian. Nhưng giờ tôi sẽ được sống trong các căn phòng năm sao. Ăn tối với tôm hùm. Massage. Những hướng dẫn viên trượt tuyết dễ thương...

Sự nhiệt tình của Mason vẫn rất dễ lây lan. Tôi có thể cảm nhận được nó tràn vào mình, và rồi, đột nhiên, nó dừng sững lại.

Đang nhìn nét mặt tôi, cậu ta nhận ra ngay sự thay đổi. “Có chuyện gì thế? Rất hay mà.” “Ừ,” tôi thừa nhận. “Và tớ biết tại sao mọi người lại hào hứng, nhưng lý do cho việc chúng ta tới nơi tuyệt diệu đó, thế nào nhỉ, là vì có người đã chết. Ý tớ là, không phải chuyện này rất kì cục sao?”

Vẻ hớn hờ của Mason giảm đi một chút. “Ừ, nhưng chúng ta đang sống, Rose à. Chúng ta không thể ngừng sống vì người khác đã chết. Và chúng ta phải đảm bảo rằng sẽ còn *nhều* người không chết. Vì thế nên nơi đó quả là một ý tưởng tuyệt vời. Nó rất an toàn.” Đôi mắt cậu ấy đầy giông bão. “Chúa ơi, tớ không thể chờ tới lúc được ra mặt trận. Sau khi nghe kể về những gì đã xảy ra, tớ chỉ muốn đi xé xác mấy tên Strigoi. Tớ ước gì mình đi được ngay bây giờ, cậu biết không? Chẳng vì lý do gì. Chúng có thể có sự giúp đỡ bên ngoài, và chúng ta biết gần như tất cả những gì chúng ta cần.”

Sự hung hăng trong giọng nói của Mason nhắc tôi nhớ lại cơn bộc phát hôm qua của mình, cho dù cậu ta không quá căng thẳng như tôi. Mong muốn hành động của cậu ta thật khinh suất và ngây thơ, trong khi đó thái độ của tôi được sinh ra từ một thứ phi lý kỳ lạ và đến tôi mà tôi vẫn chưa hiểu rõ.

Thấy tôi không phản ứng gì, Mason nhìn tôi bối rối. “Cậu không muốn thế sao?” “Tớ không biết, Mase.” Tôi nhìn xuống sàn, tránh cái nhìn của cậu bạn bằng cách ngẩng ngửa mũi giày. “Ý tớ là, tớ không muốn bọn Strigoi ở ngoài đó, tấn công mọi người. Và tớ cũng muốn ngăn chặn chúng... nhưng, sao nhỉ, chúng ta còn lâu mới sẵn sàng. Tớ đã thấy những thứ chúng làm mà tớ không biết. Vội vàng không phải là giải pháp.” Tôi lắc đầu và nhìn lại. Kinh quá. Tôi nói nghe thật logic và cẩn trọng. Cứ như là Dimitri vậy. “Chuyện đó không quan trọng vì đằng nào nó cũng không xảy ra đâu. Tớ nghĩ chúng ta chỉ nên hào hứng với chuyến đi thôi, đúng không?” Tâm trạng của Mason thay đổi rất dễ dàng, và cậu ta lại trở về vô tư như trước. “Đúng thế. Tôi hơn là cậu hãy nhớ cách trượt tuyết cho kĩ vào, vì tớ sẽ gọi cậu ra để hạ gục cái tôi của tớ đấy. Nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.”

Tôi lại mỉm cười. “Chàng trai, sẽ rất buồn khi tớ làm cho cậu khóc. Tớ bắt đầu cảm thấy tội lỗi rồi đây.”

Mason há miệng, chắc chắn định đáp trả một câu láu cá nào đó, nhưng rồi chợt thấy cái gì - chính xác hơn, ai đó - đằng sau tôi. Tôi liếc lại và nhận ra cái bóng cao lớn của Dimitri đi tới từ phía bên kia phòng tập.

Mason quét một cái cúi đầu rất lịch lãm. “Chúa tể và chủ nhân của cậu. Gặp lại sau nhé, Hathaway. Bắt đầu lên chiến lược trượt tuyết đi.” Cậu ta mở cửa và biến mất vào bóng tối lạnh buốt. Tôi quay ra với Dimitri.

Cũng như các học viên ma cà rồng lai khác, tôi dành nửa ngày cho việc luyện tập làm giám hộ dưới hình thức này hoặc hình thức khác, chiến đấu cận chiến hoặc nghiên cứu về Strigoi và cách phòng vệ trước chúng. Các học viên đôi khi luyện tập sau giờ học. Còn tôi lại đang ở trong một hoàn cảnh hoàn độc nhất vô nhị.

Tôi vẫn đang bị cân nhắc vì chuyện chạy trốn khỏi Học viện Thánh Vladimir. Dictor Dashkov là mối nguy hiểm quá lớn cho Lissa. Nhưng “kì nghỉ” kéo dài của chúng

tôi đã đem tới không ít hậu quả. Vắng mặt hai năm khiến tôi tụt lại trong lớp học, nên nhà trường đã tuyên bố tôi phải bù đắp vào đó bằng các bài tập thêm trước và sau giờ học.

Với Dimitri.

Nhà trường chắc không biết rằng họ đang cho tôi cả bài học chống lại sự căm dỗ. Nhưng ngoài việc bị anh hấp dẫn ra, tôi là một học sinh nhanh nhẹn, và với sự giúp đỡ của anh, tôi gần như đã bắt kịp các bậc đàn anh.

Dimitri không mặc áo khoác nên tôi biết hôm nay chúng tôi sẽ hoạt động trong nhà, một tin tốt. Trời bên ngoài lạnh cóng. Nhưng sự vui sướng về điều đó chẳng thấm vào đâu so với những gì tôi thấy khi nhìn anh chuẩn bị trong phòng tập.

Có những hình nộm luyện tập xếp ở bức tường phía xa, những hình nộm trông sống động vô cùng. Không có cái bao nhồi rơm nào cả. Đó là những hình đàn ông và đàn bà, mặc quần áo bình thường, với bộ da bằng cao su và màu tóc, màu mắt khác nhau. Biểu hiện của chúng thay đổi từ vui vẻ tới sợ hãi rồi giận dữ. Tôi đã từng làm việc với những hình nộm này trong quá trình huấn luyện, sử dụng chúng để luyện đâm và đá. Nhưng tôi chưa từng làm việc với chúng khi cảm thấy đang ở trong tay Dimitri: một cái cọc bạc.

“Tuyệt,” tôi thở hắt ra.

Nó giống hệt như cái cọc tôi tìm thấy ở nhà Badica. Nó có tay cầm ở cuối, và trông gần giống như cán dao găm với những hình trang trí nhỏ. Đó là điểm kết thúc của sự tương đồng với một chiếc dao găm. Thay vì một lưỡi phẳng, cái cọc có thân dày, tròn, nhọn dần về phía mũi, giống như một cái dùi phá băng. Toàn bộ cái cọc hơn cả tay tôi một chút.

Dimitri tự nhiên dựa vào tường, trong một tư thế thoải mái mà anh thay đổi được rất nhanh, cho dù gần như đang hoàn toàn thoải mái. Anh tung cái cọc lên không trung bằng một tay. Nó quay vài vòng rồi rơi xuống. Anh bắt lấy tay cầm.

“Hôm nay anh dạy em cách làm *thế* nhé,” tôi nói.

Sự thích thú lóe lên trong đôi mắt sâu của Dimitri. Tôi nghĩ đôi khi rất khó để anh giữ khuôn mặt nghiêm nghị trước tôi.

“Em sẽ rất may mắn nếu anh để em *cầm* nó,” Dimitri đáp. Anh tung cái cọc lên không trung lần nữa. Đôi mắt tôi nhìn theo thèm muốn. Tôi nhận ra mình đã từng cầm một chiếc, nhưng tôi biết kiểu logic đó chẳng đi tới đâu cả. Thay vào đó, tôi quăng ba lô lên sàn, ném áo khoác ra, và khoanh tay chờ đợi. Tôi mặc quần thụng buộc ở eo và áo ba lỗ có mũ. Mái tóc tối màu buộc chặt thành một cái đuôi ngựa. Tôi đã sẵn sàng đón nhận mọi thứ.

“Anh muốn em nói chúng hoạt động như thế nào và tại sao em luôn phải cẩn thận với chúng,” tôi tuyên bố.

Dimitri dùng tung cái cọc và nhìn tôi ngạc nhiên.

“Thôi nào,” tôi cười. “Anh không nghĩ em biết anh làm việc như thế nào hay sao? Chúng ta đã làm thế suốt ba tháng nay rồi. Anh luôn bắt em nói về sự an toàn và trách nhiệm trước khi em được làm gì đó cho vui.”

“Anh hiểu rồi,” Dimitri đáp. “Thôi được. Anh nghĩ em cũng hình dung được tất cả rồi. Hãy tiếp tục bài học bằng mọi cách. Anh sẽ chờ ở đây cho tới khi nào em cần anh.”

Anh nhét cái cọc vào cái vỏ da móc vào dây lưng và lại thoải mái dựa vào tường, hai tay để trong túi. Tôi chờ, cho rằng anh đang đùa, nhưng thấy anh không nói gì, tôi nhận ra anh hoàn toàn nghiêm túc. Tôi nhún vai, bắt đầu những gì mình biết.

“Bạc luôn có ảnh hưởng mạnh mẽ tới tất cả các tạo vật ma thuật - nó có thể giúp đỡ hay phá hoại nếu ta truyền đủ sức mạnh cho nó. Những cái cọc này thực sự mạnh vì nó được bốn Moroi khác nhau tạo nên, và họ sử dụng cả bốn nguyên tố trong quá trình tôi luyện.” Tôi nhíu mày, đột nhiên nghĩ tới một thứ khác, “Ừm, trừ tinh thần ra. Vì thế những thứ này tràn đầy sức mạnh và gần như trở thành vũ khí duy nhất không chặt đầu mà vẫn gây tổn thương được cho Strigoi - nhưng nếu muốn giết chúng, thì phải đâm xuyên qua tim.”

“Chúng có gây tổn thương cho *em* không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Ý em là, ừm, nếu anh đâm một thanh xuyên qua tim em thì có, nhưng không gây tổn thương mạnh như với một Moroi. Chỉ cần lướt nhẹ qua người họ là họ sẽ bị tổn thương rất nặng - dù không nghiêm trọng bằng với một Strigoi. Và nó cũng không làm hại gì tới con người.”

Tôi dừng lại một lúc và nhìn lơ đãng qua cánh cửa sổ sau lưng Dimitri. Sương giá bao phủ tấm kính bằng những mảnh tinh thể lấp lánh, nhưng tôi không chú ý tới nó. Nhắc tới con người và cái cọc đưa tôi trở về với ngôi nhà của gia đình Badica. Máu me và chết chóc tái hiện lại trong trí óc tôi.

Thấy Dimitri nhìn mình, tôi giữ bỏ những kí ức đó và tiếp tục với bài học. Dimitri thỉnh thoảng gật đầu và đưa ra những câu hỏi để làm rõ. Thời gian trôi đi, tôi vẫn luôn mong anh bảo mình rằng tôi đã xong và có thể tấn công những hình nộm. Thế nhưng anh chờ tới tận lúc còn gần mười phút nữa là kết thúc giờ học mới dẫn tôi tới chỗ của một hình nhân - một người đàn ông tóc vàng và râu dê. Dimitri rút cái cọc khỏi vỏ nhưng không đưa cho tôi.

“Em định đâm nó vào đâu?” anh hỏi.

“Vào tim,” tôi bực bội trả lời. “Em đã nói thế cả trăm lần rồi ấy chứ. Giờ đưa nó cho em được chưa?”

Anh tự cho mình nở nụ cười. “Thế tim ở đâu?”

Tôi nhìn anh với ánh mắt muốn hỏi anh-có-nghiêm-túc-không-đây. Anh chỉ hơi nhún vai. Bằng một cử chỉ nhấn mạnh quá mức, tôi chỉ vào phía bên trái ngực hình nhân. Dimitri lắc đầu. “Đó không phải chỗ trái tim,” anh bảo tôi. “Chắc chắn đúng mà. Mọi người đặt tay vào đó khi họ chào cờ hay hát quốc ca.” Anh vẫn nhìn tôi chờ đợi.

Tôi quay về phía hình nhân và quan sát thật kĩ. Trong đầu, tôi nhớ đã học cấp cứu tim phổi và biết mình nên đặt tay vào đâu. Tôi vỗ vào giữa ngực hình nhân.

“Đây phải không?”

Dimitri nhướn một bên lông mày. Bình thường tôi thấy rất thú vị. Nhưng hôm nay thì khó chịu. “Anh không biết,” anh nói. “Có đúng không?”

“Em đang hỏi anh mà!”

“Em không được hỏi anh. Chẳng phải em vẫn học sinh lý học đấy sao?”

“Vâng. Năm đầu tiên. Em đã ‘đi nghỉ’ mà, anh có nhớ không?” Tôi chỉ vào cái cọc lấp lánh. “Cho em chạm vào nó nhé?”

Anh lại tung nó lên, cho nó lóe sáng trong không khí, rồi biến mất trong bao da. “Lần sau anh muốn em nói vị trí trái tim là đâu. Thật chính xác. Và anh cũng muốn biết có những gì chặn đường nữa.”

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt dữ tợn nhất, ánh mắt mà - theo biểu hiện của anh - không được tới mức ấy. Chín trên mười lần, tôi cho rằng Dimitri là tạo vật hấp dẫn nhất trên đời. Nên có những lần như bây giờ...

Tôi tới tiết học đầu tiên, một lớp học đối kháng, trong tâm trạng bực bội. Tôi rất ghét mình trông kém cỏi trước mặt Dimitri, và tôi rất, *rất* muốn được sử dụng những cái cọc đó. Thế là tôi trút hết bực dọc lên những người tôi có thể động thủ. Trước khi lớp học kết thúc, chẳng còn ai muốn đối mặt với tôi nữa. Tôi còn vô ý đánh Meredith - một trong số ít ỏi con gái trong lớp - mạnh tới nỗi cô ta cảm thấy đau thấu qua lớp đệm bảo vệ chân. Meredith sẽ có một vết bầm xấu xí và nhìn tôi như buộc tội tôi cố tình làm thế. Tôi có xin lỗi cũng vô ích.

Sau đó, Mason lại tìm tôi. “Ồ, xem kia” cậu ta nhìn mặt tôi rồi nói. “Ai làm cậu bực mình thế?” Tôi lập tức kể về những phiền muộn của mình về cái cọc bạc và trái tim.

Mason bật cười trước sự khó chịu của tôi. “Sao cậu lại không biết tim ở đâu? Nhất là với chừng ấy trái tim mà cậu đã làm tan vỡ?”

Tôi lại dành cho cậu ta ánh mắt dữ tợn như đã nhìn Dimitri. Lần này nó đã có hiệu quả. Mason tái mặt.

“Belikov là một gã bệnh, một gã tồi tệ, một gã đáng bị ném vào ổ rắn chuông bị đại vì tội lỗi hèn hạ gây ra với cậu sáng nay.”

“Cảm ơn.” Tôi nói nghiêm túc. Rồi tôi nghĩ lại. “Rắn chuông có bị đại được không?” “Tớ chẳng thấy gì là không được cả. Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tớ nghĩ thế?” Cậu ta giữ cửa cho tôi. “Ngỗng Canada còn có thể tệ hơn rắn chuông nữa cơ.”

Tôi nhìn cậu ta từ đầu tới chân. “Ngỗng Canada mà còn nguy hiểm chết người hơn cả rắn chuông á?”

“Cậu đã bao giờ cho bọn nó ăn chưa?” Mason hỏi, cố gắng nghiêm túc nhưng thất bại. “Chúng rất khủng khiếp. Nếu cậu bị ném cho rắn chuông thì cậu sẽ chết rất nhanh. Nhưng với bọn ngỗng? Sẽ mất nhiều ngày. Đau khổ hơn nhiều.”

“Ồ. Tớ không biết nên lấy làm ấn tượng hay sợ hãi khi cậu nghĩ về những chuyện này,” tôi nhận xét.

“Chỉ cố tìm cách sáng tạo để báo đáp lại vinh dự của cậu thôi.”

“Cậu chưa bao giờ thuộc tuýp sáng tạo với tớ cả, Mase.”

Chúng tôi đứng ngay trước cửa lớp học tiết hai. Mason vẫn giữ vẻ nhẹ nhõm và vui đùa, nhưng có một âm điệu gọi mời khi cậu ta tiếp tục. “Rose, khi ở bên cậu, tớ nghĩ tới *đủ thứ* sáng tạo để làm.” Tôi vẫn đang khúc khích cười về chuyện rắn chuông, đột ngột dừng lại, ngạc nhiên nhìn cậu ta chằm chằm. Tôi vẫn luôn nghĩ Mason dễ thương, nhưng với sự nghiêm túc và ẩn ý trong mắt, lần đầu tiên tôi nhận thấy cậu ta có vẻ gì đó hấp dẫn.

“Ồ, xem kìa,” cậu ta cười khi nhận thấy tôi bất ngờ đến thế nào. “Rose không còn lời nào để nói. Ashford 1, Hathaway 0.”

“Này, tớ không muốn cậu khóc trước chuyến đi. Sẽ mất vui nếu tớ hạ gục cậu trước khi chúng ta tới được chân dốc.”

Mason cười to, rồi chúng tôi bước vào phòng. Đây là một lớp học về lý thuyết bảo vệ, một giờ học diễn ra trong lớp học bình thường chứ không phải ở bãi tập. Thật là một giờ nghỉ dễ chịu sau tất cả các nỗ lực cơ bắp. Hôm nay có ba giám hộ đứng trên giảng đường, nhưng họ không thuộc nhân sự của trường. Tôi nhận ra đó là những vị khách tới thăm nhân kỳ nghỉ. Các bậc phụ huynh và giám hộ của họ đã bắt đầu tới trường để đi cùng con cái tới khu nghỉ dưỡng. Hứng thú của tôi được khơi lên ngay lập tức.

Một trong những vị khách là một người đàn ông cao ráo trông như đã trăm tuổi nhưng vẫn còn rất ghê gớm. Người nữa khoảng tầm tuổi Dimitri. Anh ta có nước da rám nắng và cường tráng tới mức khiến một số cô gái trong lớp muốn ngất xỉu.

Giám hộ cuối cùng là một phụ nữ. Mái tóc nâu vàng ngắn và xoăn, đôi mắt nâu nhú lại trong lúc suy nghĩ. Như tôi đã nói, rất nhiều nữ ma cà rồng lai chọn có con thay vì theo con đường giám hộ. Vì tôi cũng là một trong số ít phụ nữ trong nghề này, tôi vẫn luôn hào hứng khi gặp người đồng hội đồng thuyền - như Tamara.

Chỉ có điều, đây không phải Tamara. Đây là một người tôi quen đã lâu năm, người gọi lên mọi thứ trừ sự kiêu hãnh và phần khích. Thay vào đó, tôi cảm thấy phần uất. Phần uất, tức giận và tổn thương ghê gớm.

Người phụ nữ đứng trước lớp chính là mẹ tôi.